

דיק וויטינגטון

ראש העיר לונדון במאה ה-XIV

בשנת 1357, בעיירה פאונטלי רחוק

מלונדון חי נער צעיר ועני בשם ד'יק

ווילינגטון. הוריו נפטרו מזמן והוא נשאר לבדו.

מזמן שמע סיפורים על רחובות של לונדון שמרוצפים בזהב, ולכן חשב שכדאי לו ללכת לשם כדי

להתפרנס. הדרך

הייתה ארוכה אך מדי

פעם פגש עגלון שמוכן

היה להסיע אותו כברת

דרך, כך שבסופו של

דבר הגיע ללונדון.

אך כשמצא את עצמו

ברחובות הסואנים של

העיר, לא ידע מה

לעשות, לכן התיישב על מדריגות של בית

מפואר.

בעל הבית שראה אותו שם שמע את

סיפורו אמר לטבחית להסיק אותו כעוזר.

אך הטבחית הייתה אישה רעה

והתייחסה אליו גרוע מאוד. הוא היה צריך

בעליית הגג מלאת חולדות בלילה, וביום

הטבחית צעקה עליו והרביצה לו.

בסוף הוא החליט שלא יסבול זאת יותר

והחליט לחזור הביתה. אך כשהגיע לשער

העיר הרגיש עייפות והתיישב על אבן

גדולה. ובאותו רגע שמע פעמוני העיר

מצלצלים. נדמה היה לו שהם שרים:

"חזור ווילינגטון, ראש העיר של עיר

לונדון."

הדבר הניע אותו לחזור למקום עבודתו

ולסבול בשקט, כי האמין כי שירת

הפעמונים מבשרת לו טובות. לכן חזר

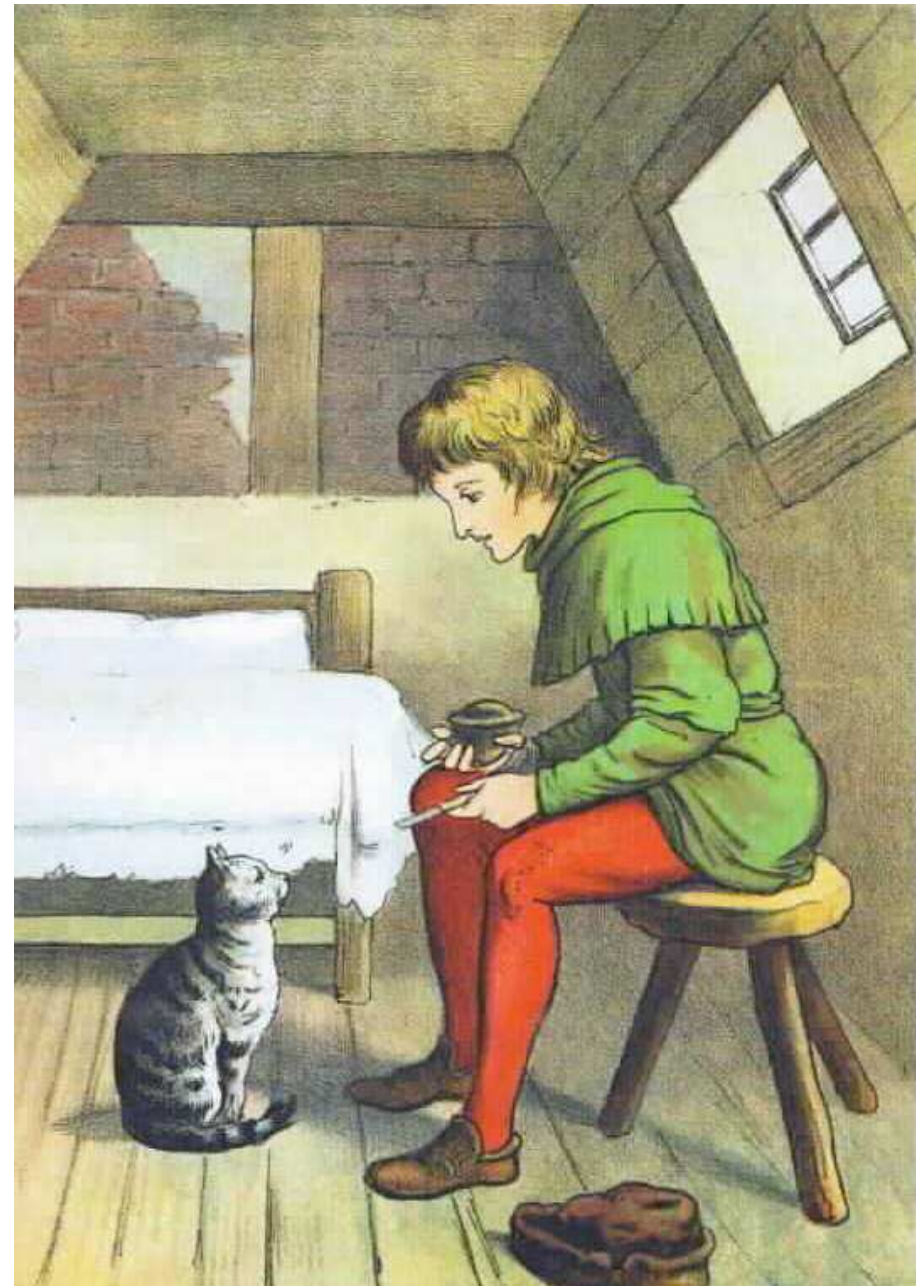
ובשקט סבל את הקללות והמכות של

הטבחית.

יום אחד, כשישב על המדרגות ואכל את ארוחת הלחם עם הגבינה שלו, ראה חתול צנום ומורעב, שהתקרב אליו ביללה. דיק רחם עליו ונתן לו קצת מארוחתו, ואחר כך לקח אותו לעליית הגג שלו, כדי הטבחית לא תראה ולא תגרש את החתול. החתול נשאר איתו ולדיק התברר שהוא מאפשר לו לישון בשקט, כי הוא צד את החולדות כך, שלא העזו להוציא את ראשיהם והחורים.

הוא המשיך להחזיק את החתול, התחלק איתו במזונו וחיבב אותו מאוד.

בעל הבית היה סוחר עשיר שיום אחד אסף את כל משרתיו ואמר שהוא שולח אונייה לארצות רחוקות, ואם יש למי מהם דבר מה למכירה, הם יכולים להביא אותו לרב-החובל, שהוא ימכור אותו לילידים ויביא את התמורה. לכל המשרתים היו חפצים שהביאו לאונייה, ורק לדיק לא היה

דבר.
אבל אליס, בתו של הסוחר ראה את
החתול, שבינתיים גדל והשמין והציעה
לדיק לשלוח אותו באונייה. דיק שאהב
מאוד את החתול לא הסכים בהתחלה, אך

הנערה אליס
שכנעה אותו
בסוף. הוא הביא
את החתול, אך
היה לו עצוב,
ואחרי שנפרד
ממנו התיישב על
החוף ובכה
מרות. החתול
באמת היה לו

לעזר רב, כי החולדות מהר למדו שהוא
הסתלק ושוב הפריעו לדיק לישון.
בינתיים האונייה הפליגה עם החתול על
הסיפון. הרוח הייתה טובה והם הגיעו

לארץ רחוקה, מלאת זהב. שם הם נחתו
ויצאו לחוף. התושבים המקומיים היו
ידידותיים מאוד ומלך הזמין אותם
לסעודה. הם
מצאו שולחן ערוך
ומלא כל טוב
בצלחות זהב. אך
כשרק התיישבו
לארוחה, המוני
חולדות התנפלו
על השולחן משכו
את האוכל
מהצלחות והפכו
את כוסות הזהב.
לרב-החובל המופתע הסביר המלך כי כך
קורה אצלם תמיד כשהם עורכים ארוחה
חגיגית. החולדות מתרוצצות בכל
הממלכה והוא לא מצא כל דרך להתפטר
מהן.

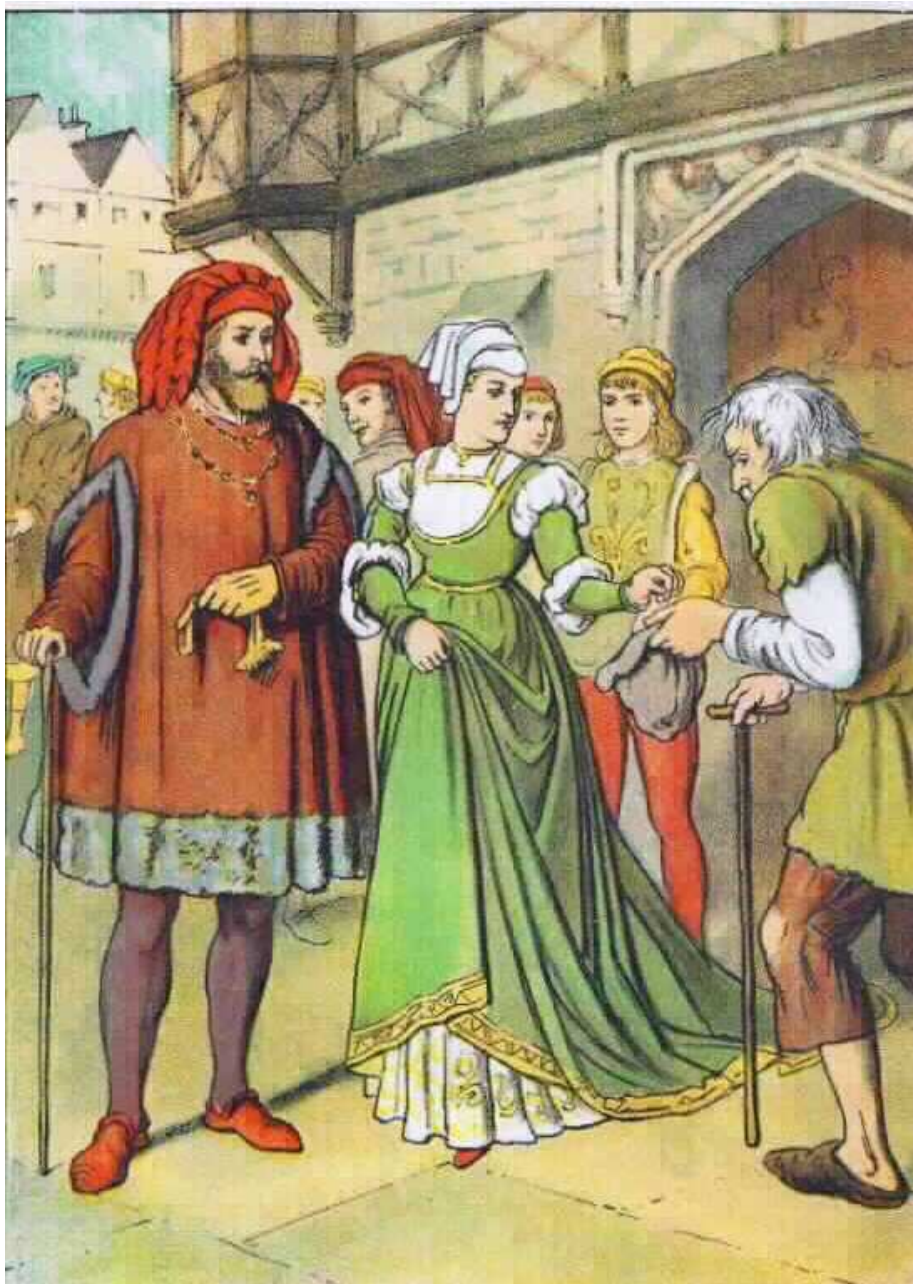
את החתול לעצמו, אבל בעל הבית,
הסוחר הסביר לו כי הוא עכשיו אדם
עשיר, והציע לו ללמוד כמה שנים. הוא גם
לקח את דיק כשוליה ואחרי שדיק למד את
המלאכה הוא נעשה גם שותף בעסק.
במשך הזמן גם ביקש את ידה של אליס,
בת הסוחר והיא כמובן הסכימה. החתונה
הייתה מפוארת, וכסף רב חולק לעניי
לונדון.

הפעמונים שרו אמת: דוק וויטינגטון נבחר
שלוש פעמים לראש העיר לונדון, ועשה
הרבה דברים טובים עם הכסף שקיבל
תמורת החתול.

כשבאו ימים קשים ולעניים לא היה מה
לאכול, דיק ואשתו חילקו אוכל, בגדים
וכסף, כדי להקל על המצוקה. ולמרות
שהדבר היה מזמן, וללונדון היו כבר ראשי
עיר רבים, אף אחד מהם לא מוזכר כל כך
בחיבה כמו דיק וויטינגטון.

רב-החובל נזכר אז החתול של דיק ואיך
זה שולט בכל חולדות האונייה. הוא סיפר
למלך שיש לו חיה מופלאה על סיפון,
שיכולה להרוג כל כמות החולדות.
המלך ביקש שרב-החובל ישלח את החיה
אליו ותוך זמן קצר הופיע מלח עם החתול
תחת זרועו. רק שוחרר החתול ומיד חזר
כבר עם חולדה גדולה בלסתותיו.
המלך והמלכה היו מאושרים ובקשו
מרב-החובל שימכור להם את החיה. אחרי
משא ומתן רב החובל קיבל כמות גדולה
ש/ל מטילי זהב עבור החתול.
עברו ימים וחודשים עד שהאונייה חזרה
הביתה.

רב-החובל בא לבית הסוחר ומסר את כל
התמורה של סחורות, ועל הרצפה נערמה
ערמה של מטילי זהב שנתקבלו עבור
החתול.
תחילה חשב דיק שעדיף היה לו לשמור

במשך הזמן דיק קיבל גם תואר אצולה
ממלך אנגליה. אם תרצו לדעת עליו יותר
תוכלו למצוא פרטים תחת השם סר
ריצ'רד וויטינגטון, בזמן מלכות של
המלכים ריצ'רד השני, הנרי הרביעי והנרי
החמישי. בנינים רבים של לונדון נבנו
מכספי סר ריצ'רד, אך הוא לעולם לא שכח
שפעם היה גם עני.
אזרחי לונדון הכינו תמונתו באחד מבתי
מוסדות של לונדון.